

๔

ลลินมองสามีที่ยืนแต่งตัวอยู่หน้ากระจกขณะที่เธอกำลังเก็บเสื้อผ้าที่ต้องซักลงตะกร้า เมื่อคืนราเมธกลับมาเมื่อไรไม่รู้ เพราะพอรู้สึกตัวตอนเช้า เธอก็เห็นเขามานอนอยู่ข้างๆ แล้ว

ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องผิดปกติอะไร เพราะเขาก็เคยกลับบ้านหลังจากที่เธอหลับแล้วบ่อยๆ เพียงแต่บางอย่างในท่าทางของราเมธเข้านี้ ทำให้ลลินอดจะรู้สึกแปลกๆ ไม่ได้

“วันนี้มีเรื่องด่วนอะไรหรือเปล่าคะ ตื่นแต่เช้าเชียว”

“เปล่าจ๊ะ แต่นานๆ ที่ไปทำงานเร็วหน่อยจะได้ดูพฤติกรรมลูกน้องด้วย”

ลลินชักสีหน้าจมน กระทั่งสามีหันมาจับหน้าผากเธอ แล้วย่นคิ้วนิดๆ เมื่อมองเสื้อผ้าที่เธอสวม

“คุณจะไปข้างนอกเหมือนกันหรอ”

“อ้อ...วันนี้มีนัดพบผู้ปกครองที่โรงเรียน ลินก็เลยต้องไปค่ะ”

“ผมเองก็ยังไม่เคยไปโรงเรียนในฐานะผู้ปกครองสักที แต่ช่วงนี้ก็ไม่ว่างจริงๆ ...ให้ผมไปส่งมั้ย”

“ไม่เป็นไรค่ะ ป่านนี้ตาเล็กยังไม่ยอมแต่งตัวเลย เตียวคุณจะสายซะเปล่าๆ”

“งั้นเดี๋ยวผมจะให้คนขับรถไปส่ง”

“ลินนี่แกก็ไปเองสะดวกกว่าค่ะ ขากลับมีของที่ยากซื้อนิดหน่อยด้วย”

“ก็ได้ งั้นผมไปละ แล้วตอนเที่ยงผมจะโทร. หานะ”

ลลินพยักหน้ารับก่อนจะส่งกระเป๋าเอกสารให้ มองตามสามีที่เดินออกไปจากห้อง ...หรือว่าเธอจะคิดไปเองนะ เขาก็ดูเหมือนเดิมทุกอย่าง

หญิงสาวสายหน้า ก้มลงแยกเสื้อผ้าที่จะซักในตะกร้าต่อ เหลือบเห็นเสื้อเชิ้ตที่ราเมธใส่เมื่อวานพาดอยู่บนโต๊ะจึงหยิบมา แต่แล้วก็ต้องแปลกใจที่เห็นรอยต่างดวงสีน้ำตาลติดอยู่บนเสื้อหลายแห่ง

...นี่เขาไปทำอะไรมาเนี่ย คราบกาแฟหรือเปล่านะ ซักออกยากเสียด้วยสิ

ลลินขมวดคิวก่อนจะก้มลงดม นอกจากกลิ่นเหงื่อจางๆ ของผู้ชายแล้ว หญิงสาวต้องประหลาดใจเมื่อได้กลิ่นน้ำหอมเจอมาด้วย สามีของเธอไม่เคยใช้น้ำหอม จะมีก็แค่โรลออนที่จำเป็นจริงๆ เขาถึงจะใช้ แล้วกลิ่นนี้ก็หวานเกินกว่าจะเป็นน้ำหอมของผู้ชาย...

ราเมธมองแก้วกาแฟที่ใครบางคนวางลงบนโต๊ะ พอเงยหน้าขึ้น เขาก็พบมุกดา ยืนอึ้งอึ้งอีกอักขระ สองแก้มหญิงสาวเป็นสีระเรื่อ ต้องกระแอมทีหนึ่งกว่าจะพูดออกมาได้

“พอจะมีเวลาสักหน่อยไหมคะ”

ชายหนุ่มเผยอปาก แต่ไม่ได้พูดอะไรนอกจากพยักหน้ารับ

“ฉันอยากขอบคุณเรื่องเมื่อวานที่คุณอุตส่าห์อยู่เป็นเพื่อน”

“เมื่อวาน...อ้อ” ราเมธเองก็ชักจะหน้าร้อนๆ ขึ้นมาเหมือนกัน “ไม่เป็นไร แล้วคุณเป็นยังไงบ้าง”

“โอเคแล้วค่ะ รับรองว่าฉันไม่เอาเรื่องส่วนตัวเข้ามาทำให้เสียงานแน่”

“ผมแค่อยากแน่ใจว่าคุณไม่เป็นไรจริงๆ” ยิ่งพูดราเมธก็ยิ่งรู้สึกว่าการตัวเองเริ่มจะก้าวกายอีกฝ่ายเกินไป “เอ่อ...จริงสิ อาทิตย์หน้าผมจะไปด้วยงานที่ต่างจังหวัด คุณเองก็เตรียมตัวด้วย”

“ฉันต้องไปด้วยหรือคะ”

“อ้าว...คุณเป็นเลขฯ ผม ถ้าคุณไม่ไปแล้วใครจะไปล่ะ” เขาย้อน “เราจะไปอาทิตย์หนึ่ง ยังไงก็เตรียมตัวไว้ด้วย มีรายงานเก่าในห้องเก็บเอกสารเกี่ยวกับเรื่องนี้ คุณไปหาสรุปงานปีที่แล้วมาดูก็แล้วกัน”

“ค่ะ...ได้ค่ะ”

“มุก”

หญิงสาวหมุนตัวกลับมาช้าๆ กระพริบตาด้วยความแปลกใจที่เขาเรียกชื่อเธอสั้นๆ ใบหน้าเคร่งขรึมของราเมธดูเก๋ไก๋อย่างเห็นได้ชัดแม้จะแสงก็มัวหม่นมองแค่เอกสาร “เที่ยงนี้ไปกินข้าวด้วยกันไหม”

จู่ๆ ความร้อนผ่าวก็ซ่านขึ้นบนผิวแก้มหญิงสาว พอๆ กับความตื่นเต้นที่จู่โจมให้จังหวะหัวใจเปลี่ยนไป นึกขอบคุณที่ราเมธไม่ได้เผยหน้าขึ้นมองเธอเมื่อเอ่ยคำชวน เพราะเธอเองก็ไม่อยากให้เขาเห็นว่าเธอเขินอายหรือต้องพยายามกลบรอยยิ้มไว้แค่นั้น

“ได้สิคะ”

ตอนที่กลับออกมาจากโรงเรียนอนุบาลก็เป็นเวลาเกือบเที่ยงแล้ว ลินเดินมารอรถแท็กซี่ที่ป้ายรถ แต่กลับพบว่ามีคนกลุ่มหนึ่งกำลังมุงดูอะไรอยู่ด้วยความตื่นตระหนก

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะ” หญิงสาวเอ่ยถามสตรีสองคนที่ยืนอยู่รอบนอก ทั้งคู่หันมาแล้วแย่งกันพูดด้วยสีหน้าตกใจระคนเอือมระอา

“พวกนักเรียนตีกันค่ะ เมื่อก็ยกพวกมากันตั้งหลายคน น่ากลัวจริงๆ แกรมคุมคนคนเดียวด้วย เนี่ย...ไม่รู้ตายหรือเปล่า”

“เลือดออกเยอะเลยนะเธอ ฉันว่างานนี้รอดยาก” อีกคนเสริม

ลลินชะเง้อมองผ่านกลุ่มคนที่เริ่มบางตาลง กระทั่งเห็นร่างชายหนุ่มในเครื่องแบบนักศึกษาอนอยู่บนทางเท้ากลางวงล้อม เพิ่งสังเกตว่าคนส่วนใหญ่เอาแต่มุ่งดู ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วยเหลือ แม้แต่พวกผู้ชายเองก็ได้แต่เงอะงะๆ เพราะไม่รู้จะจับตัวคนที่นอนนิ่งเลือดอาบตรงนั้นอย่างไร

“มีใครเรียกรถพยาบาลหรือยัง” เสียงใครสักคนถามขึ้น แต่ก็ไม่มีใครว่าอย่างไรนอกจากมองหน้ากันไปมา จู่ๆ ลลินก็ตัดสินใจก้าวเข้าไป

“เดี่ยวฉันโทร.เรียกรถพยาบาลให้ค่ะ”

...ตั้งใจจะช่วยแค่เรียกรถพยาบาล แต่ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ ลลินถามตัวเองขณะที่นั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉินภายในโรงพยาบาล คนอื่นๆ พอช่วยพาชายหนุ่มคนนั้นขึ้นรถ ก็ไม่มีใครสนใจเธออีกเลย และไม่รู้ไปทำอิท่าไหนเธอถึงได้ติดรถพยาบาลมาด้วย

“ญาติของคุณอเล็กซ์ใช่ไหมคะ” พยาบาลที่เดินออกมาจากห้องผู้ป่วยถาม

“ถามฉันหรือคะ?”

“ค่ะ...คุณเป็นญาติของคุณอเล็กซ์ คนเจ็บที่คุณพามาใช่ไหมคะ”

“ฉันไม่ใช่ญาติหรือค่ะ แค่ผ่านไปเจอเลยช่วยเรียกรถพยาบาลเท่านั้น แล้วตอนนี้อาการเขาเป็นยังไงบ้างคะ”

“อ้อ...ปลอดภัยดีค่ะ แค่ศีรษะแตก เย็บไปสิบเข็มเท่านั้นเอง สมองไม่ได้กระแทกกระเทือนอะไร ทำแผลเสร็จก็กลับบ้านได้เลย ฉันนึกว่าคุณเป็นผู้ปกครองเขาเสียอีก”

หมอที่อยู่ด้านในโผล่หน้าออกมา พร้อมกับยื่นกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งให้พยาบาลสาว

“คุณติดต๋อไปตามเบอร์นี้ทีน่ะ” พอพยาบาลรับโน้ตไป คุณหมอมจึง
หันมาพูดกับลลิน “คุณคงเป็นคนพาเขา มา จะเข้าไปดูอาการหน่อยไหมครับ
เขาบอกว่าอยากเจอคุณด้วย”

...อยากกลับบ้านมากกว่า ลลินคิด แต่ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว ไปดู
สักหน่อยก็ได้

“ก็ดีค่ะ”

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเตียงคนไข้สภาพดูไม่เหมือนคนใกล้ตายก่อน
หน้านี้แม้แต่น้อยถึงจะยังสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวสกปรกตัวเดิมที่มีคราบเลือด
ติดอยู่ เลือดส่วนใหญ่น่าจะมาจากแผลบนศีรษะซึ่งตอนนี้มีผ้าพันไว้
เรียบร้อย หน้าตาของเขาทำให้ลลินอดที่จะลอบมองด้วยความสนใจไม่ได้
แม้จะมอมแมม หากเค้าความคมสันปรากฏชัด จมูกโด่งเป็นสันและดวงตา
สีเทาคมกริบที่ปรายมองมาทำให้หญิงสาวหายใจไม่พบบาลเรียก
ชายหนุ่มคนนั้นว่าอเล็กซ์ เพราะมองแค่ตาไม่รู้จักชื่อก็แน่ใจได้ว่าเขา น่าจะ
เป็นลูกครึ่ง ผิวขาวสะอาด รูปร่างสูงโปร่งติดไปทางผมเมื่อเทียบกับวัย
และความสูงขนาดนั้น ผมสีดำเงาเรียบยาวระมาถึงต้นคอ สายตาของเขา
ดูเย็นชาและคุกคามคนอื่นโดยไม่จำเป็นต้องพูดอะไรสักคำด้วยซ้ำ เรียกว่า
ถ้าเอาสายตาแบบนี้ไปมองพวกจิ๊กโก๋ เธอก็ไม่แปลกใจหรอกหากจะโดนรุม
กระที่บเอา

“คุณคนนี้เป็นคนพาคุณมาส่งที่โรงพยาบาล” คุณหมอมกล่าวกับเขา
ดวงตาสีเทาที่จ้องมองมาทำให้หญิงสาวกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ
ไม่คิดว่าหน้าที่ต่อมา ชายหนุ่มท่าทางเย่อหยิ่งไม่เห็นหัวใครจะยกมือขึ้นไหว้เธอ

“ขอบคุณครับ”

หญิงสาวรีบยกมือรับไหว้อย่างรวดเร็ว ...ถูกคนอายุไม่น่าจะห่างกัน
มากไหว้เอาแบบปั๊บ เธอก็ทำตัวไม่ถูกเหมือนกัน

“ฉันหมอขอตัวนะครับ เดี่ยวจะออกไปสั่งยาให้”

“ค่ะ ฝากด้วยนะคะ”

พอคุณหอมผละออกไป บรรยากาศก็ดูจะยิ่งเลวร้ายมากขึ้น

“ถ้าเธอไม่เป็นอะไรแล้ว จึ้นฉันก็ขอตัวกลับก่อนนะ”

“เดี๋ยว”

น้ำเสียงทรงอำนาจผุดจากเมื่อครู่ลึกลับ เล่นเอาหญิงสาวซึ่งเดินไปที่ประตูชะงักกึก ลินสูดลมหายใจลึกเมื่อหมุนตัวกลับมา

“ผมไม่มีเงินจ่ายค่ายา คุณออกให้ผมก่อนได้ไหม แล้วเดี๋ยวจะใช้คืนให้ คุณพาผมมาที่โรงพยาบาลเอกชนแบบนี้ มันก็ต้องเสียเงินใช้ไหมล่ะ กระเป๋าเงินผมคงโดนฉกไปตอนซูลมุน อุตส่าห์พาผมมาหาหมอ คงไม่คิดจะให้ผมติดแหง็กอยู่ที่นี้เพราะไม่มีเงินค่ารักษาใช้ไหม”

...อะไรเนี่ย?

ลลินงุนง เธอไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับชายหนุ่มคนนี้ แต่กลับต้องเป็นคนพาเขามาหาหมอ แล้วที่นาโมโหไปกว่านั้น เขายังมาขอให้เธอออกค่ารักษาให้หน้าตาเฉยซะอีก

ประตูห้องพยาบาลเปิดออกอีกครั้ง คราวนี้พยาบาลคนเมื่อครู่กลับมาพร้อมโทรศัพท์แบบไร้สาย

“ผู้ปกครองของคุณอยากคุยด้วยนะคะ”

คิวของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันก่อนรับโทรศัพท์ เขาพูดกับคนทางปลายสายด้วยภาษาต่างประเทศ น้ำเสียงทุ้มกับสำเนียงสมบูรณ์แบบ ฟังมีเสน่ห์กว่าเวลาพูดปกติหลายเท่า ไม่นานเขาก็ส่งโทรศัพท์คืนให้พยาบาล

“ผมไปได้เลยใช้ไหมครับ”

“เดี๋ยวรอรับยาที่เคาน์เตอร์ก็กลับได้เลยค่ะ”

พอจ่ายค่ายาเสร็จ ลลินก็พยายามสลัดชายหนุ่มให้พ้น แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ยอมแพ้เสียที ยิ่งเขาเดินตามหลังเธอไม่ห่าง หญิงสาวก็ชักเริ่มใจไม่ดี ในที่สุดก็ต้องยอมแพ้ หันมาเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย

“นี่เธอจะตามฉันมาทำไม ตอนนี้เธอควรจะไปโรงพักไม่ใช่หรอ”

คิวเข้มยกลงข้างหนึ่งเป็นเชิงถาม

“เธอถูกทำร้าย ก็ต้องไปแจ้งความไง”

ไหล่กว้างขยับเล็กน้อยอย่างไม่แยแส

“ผมไม่เอาเรื่อง อีกอย่าง จำหน้าไม่ได้ด้วย แจ้งความไปตำรวจก็ไม่สนใจหรอก คงคิดว่าเป็นเด็กยกพวกตีกัน เผลอๆ ไปโรงพักจะกลายเป็นข่าว ผมก็กลายเป็นตัวช่วยทำสถาบันเสียชื่อเสียงอ้อ เออเน...ผมทิวแล้ว คุณเลี้ยงข้าวหน่อยสิ”

อะไรกันเด็กบ้านี่! ลลिनมองคนที่เชิดหน้าไม่สนใจ ดันไหล่เธอให้เดินต่อ นี่การทำความดีของเธอกลายเป็นการช่วยเหลืออันธพาล แถมยังต้องมาโดนข่มขู่เสียเองอีกหรือ?

แต่แล้วลลिनก็ต้องเข้าไปนั่งหน้าอยู่ในร้านอาหารตามสั่งแบบง่ายๆ ที่ชายหนุ่มเป็นคนเลือกเอง จะหนักก็ไม่กล้า สุดท้ายก็เลยได้แต่นั่งเป็นเพื่อนมองคนที่เมื่อครู่อยู่ในสภาพกึ่งเป็นกึ่งตาย ใบหน้ามีรอยฟกช้ำ แต่ตอนนี้กลับกินเอาๆ โดยไม่สนใจว่าคนที่เดินผ่านไปมาจะมองอย่างไร

“เดี๋ยวฉันจะจ่ายค่าอาหารให้ แต่ขอกลับก่อนได้ไหม” หญิงสาวพูดอ้อมอ้อม

“ก็ได้” เขาตอบทั้งๆ ยังก้มหน้าอยู่กับจานข้าว

คำตอบนั้นทำให้ลลिनผ่อนคลายใจด้วยความโล่งอก แต่พอเธอจ่ายเงินแล้วกำลังจะลุกขึ้น มือใหญ่ก็ตะบปข้อมือเธอไว้ไม่ยอมให้ลุก

“คุณชื่ออะไร นามสกุลด้วย บ้านอยู่แถวไหน เอาเบอร์โทร. มาเลยดีกว่า”

“จะรู้ไปทำไม” หญิงสาวชักจะเริ่มหมดความอดทน

“ก็ผมติดเงินคุณ จะได้เอาไปใช้คืนได้”

“ไม่ต้องหรอก...”

“ไม่ได้” เขาดึงกระดาษแน็ตกับปากกาจากกระเป๋าสะพาย “เฮ้...จดลงไป เขียนภาษาไทยได้ไหม”

...นี่มันบังคับข่มขู่กันชัดๆ ลลินตั้งใจจะจดเบอร์โทร. มั่วๆ ให้ แต่

เสียงบงการนั้นก็ราวกับอ่านใจเธอออก

“เอาเบอร์โทร. ที่ผมโทร. หาคุณได้ละ ไม่งั้นผมจะยึดบัตรประชาชนคุณไว้”

เท่านั้นหญิงสาวก็เบิกตากว้าง กระเป๋าเงินที่วางไว้บนโต๊ะถูกฉกไป แล้ว แถมเขายังดึงบัตรประชาชนของเธอออกดูด้วย

“ชื่อลลินเธอ”

“เอาคินมานะ ทำไมเสียมารยาทแบบนี้!” เธอว่ากระเป๋าคินกระแทกเสียงใส่อย่างไม่มีน้ำหนัก “เด็กอะไรกัน ไม่มีใครสอนหรือไงว่าอย่ามัลลอเล่นกับผู้ใหญ่แบบนี้ละ”

“โธ...คุณแก่กว่าผมแค่สองปี เป็นได้อย่างมากก็แค่พี่ ไม่ใช่แม่สักหน่อย อย่าเอาเรื่องเด็กผู้ใหญ่มาพูดเลยนะ”

ลลินมองชายหนุ่มด้วยความแปลกใจ ไม่คิดว่าเขากับเธอจะอายุไล่เลี่ยกันขนาดนั้น

“แล้วทำไมเธอถึงโดนทำร้ายได้”

พอถูกถาม เจ้าของดวงตาสีเทา ก็กลอกตาขึ้นสูงอย่างขบคิด

“ไม่รู้สิ มันมีหลายเรื่อง จำไม่ได้ แล้วก็ไม่อยากจำด้วย”

“ถ้าเธอเอาแต่มีเรื่องกับคนอื่นแบบนี้ อนาคตต่อไปจะเป็นยังไง สงสารพ่อแม่หน่อยสิ”

ชายหนุ่มเคี้ยวข้าวช้าลง สีหน้าไม่ได้เฉยชาอีกต่อไป ราวกับลลินจี้โดนบางอย่างในใจเขา

“ลูกคุณอายุเท่าไรแล้ว”

“เธอรู้ได้ยังไงว่าฉันมีลูก”

“ก็คำนำหน้าคุณไม่ใช่นางสาว ก็หมายความว่าแต่งงานแล้ว แต่งงานแล้วก็ต้องมีลูก อีกอย่าง ถ้าไม่ได้เป็นแม่คน คงไม่มานั่งสวดผมแบบนี้”

“จะ...ฉันยังไม่ได้สวดอะไรสักหน่อย”

ลลินหน้าแดง แต่นั่นกลับเรียกรอยยิ้มน้อยๆ จากชายหนุ่มตรงหน้า

ได้เป็นครั้งแรก รอยยิ้มที่ทำให้หน้าตาของทองคำดีขึ้น...นิดหน่อย

“คุณนี่พิลึกดีนะ เป็นคนอื่นปานนี้เรียกตำรวจมาจับผมไปนานแล้ว”

“ทำไมฉันต้องเรียกตำรวจมาจับเธอ”

“ก็นั่นละถึงว่าพิลึก”

หลังจากกินอาหารเรียบร้อย ชายหนุ่มก็เดินมาส่งเธอที่ป้ายรถเมล์แถวรอบโบกแท็กซี่ให้อีกด้วย ระหว่างนั้นเขาก็ยังบังคับจนกระทั่งได้เบอร์โทร. ของเธอไป

“ฉันเรียกแท็กซี่เองได้ เธอกลับบ้านเถอะ” หญิงสาวกล่าวด้วยความลำบากใจ

“ไม่เป็นไร ผมไม่อยากให้ผู้มีพระคุณโดนหลอกไปขาย”

“ฉันไม่ใช่เด็กๆ นะ”

“ไม่เป็นไร คุณไม่ใช่เด็ก แต่ผมเป็น แล้วเด็กอย่างผมลงตั้งใจจะทำอะไร ผมก็จะทำให้ได้”

ลลินถอนใจ ขณะกำลังมองหาแท็กซี่อยู่นั้น พลันสายตาหญิงสาวก็สะดุดเข้ากับรถยนต์คันหนึ่งที่เลี้ยวเข้าไปจอดอยู่ที่จอดรถของร้านอาหารข้างหน้า เธอเพ่งมองและยิ่งแน่ใจมากขึ้นเมื่อเห็นร่างสูงคันทาก้าวลงจากที่นั่งด้านคนขับ หากแต่ที่ทำให้เธอแปลกใจยิ่งกว่า คือสตรีร่างระหงท่าทางคล่องแคล่วที่นั่งคู่มากับชายหนุ่ม ทั้งคู่พูดคุยหัวเราะกันอย่างสนิทสนม แถมหญิงสาวคนนั้นยังยกมือขึ้นตีไหล่เขาอย่างหยอกเย้าเมื่อเดินไปที่ร้านอาหาร

“คุณเมธ...”

ลลินรีบค้นหาโทรศัพท์มือถือในกระเป๋า โทร. ไปยังเบอร์ของสามี เห็นจากฝั่งตรงข้ามชัดเจนว่าเขาจะยกยามที่โทรศัพท์ดังขึ้น ชายหนุ่มโบกมือให้หญิงสาวที่มาด้วยกันเดินนำเข้าไปก่อน ขณะที่เขากดรับโทรศัพท์

“ลินเธอ” เสียงจากปลายสายฟังตื่นเต้นเล็กน้อย “ขอโทษทีที่ไม่ได้โทร. หาคุณ ผมลืมไปเลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ลลีนพูดพลางจับตามองท่าทีของสามีเสียๆ “ลินแค่โทร. มาบอกว่ากำลังจะกลับบ้านแล้ว”

“อ้อ...จั้นเธอ ที่โรงเรียนเรียบร้อยดีไหม”

“ดีค่ะ แล้วตอนนี้คุณทำอะไรอยู่ค่ะ”

คนทางปลายสายเงียบไปเล็กน้อย แต่ก็นานพอจะทำให้ผิวดังเกิดได้

“ผมอยู่ที่บริษัท”

“อ้อ... ถ้าคุณอยู่ที่บริษัท จั้นลินไม่รบกวนล่ะค่ะ”

พอดวงสาย ลลีนก็เห็นราเมธยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นอีกรูหนึ่ง กระทั่งหญิงสาวที่มากับเขาชะโงกออกมาจากประตูหน้าร้านพร้อมกับกวักมือเรียก เขาจึงเดินตามเข้าไป

ลลีนไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ...ทำไมราเมธต้องโกหกเธอ ถ้าเขาออกมากับเพื่อนร่วมงาน ก็บอกกับเธอตรงๆ เหมือนทุกครั้งที่เขาพบกับเพื่อน ทำไมต้องง้อใจปิดบังด้วย

ขณะที่ความคิดของลลีนวนว่ายอยู่กับความไม่เข้าใจนั้น จู่ๆ เสียงหัวเราะเย็นๆ ก็ดังขึ้น เธอถึงเพิ่งรู้ว่าชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ เห็นและได้ยินทุกอย่างเช่นกัน แว่ตาคมกริบมองตามราเมธ ก่อนจะเปรยเสียงไม่เบานัก

“โอ้โห...โกหกหน้าด้านๆ เชียว”